

Onomatopeja

Postoji mnogo definicija politike. Ne bismo da ih ređamo, pa ćemo citirati samo jednu, čiji je autor Dušan Bajatović, prvi čovek SPS-a u Vojvodini i šire: „Politika je interes“.

A kada je nešto interes, onda se ne biraju načini da se do toga dođe. Recimo, idealno je da stranka ima medij u vlasništvu. Tako je na javnom nadmetanju za kupovinu „Pančevca“ jedan od takmaca bio i konzorcijum sastavljen od socijalista, a među njima beše i njihov najviđeniji član iz Pančeva – predsednik GO SPS-a. Stoji proklamovana ideja države da prodaje medije kako bi iz nje izašla, kao i činjenica da pozitivni propisi zabranjuju političkim strankama da ih kupuju.

Ali koga to zanima? SPS ni u kom slučaju, iako je deo republičke vlasti, koja i propisuje stvarnost. Na ulazu u sedište te partije zalepljen beše onomad plakat, sa sve stilizovanom ružom, na kom je pisalo: „Dana 27. 8. 2015. SPS neće raditi zbog aukcije za list 'Pančevac'. Član konzorcijuma N. Dangubić“.

Ali kako je to bilo pre dva meseca, u pitanju je, priznajemo, bajata (he-he-he, bajata) vest, stoga bacimo se na aktuelnosti: pošto je plaćen račun u visini od oko 140.000 dinara, početkom ove nedelje je posle dva i po meseca struja ponovo stigla na adresu bivšeg Komiteta na početku Ulice Žarka Zrenjanina. Sada svetlost sveće više neće biti izgovor za to da se ne vidi, ignoriše istina da institucija Komiteta uveliko ne postoji, tj. da je sve što beše komitetsko već deceniju i kusur državno.

U taj opis upada i zgrada na narečenoj adresi, izgrađena 1926. godine, za čijeg se vlasnika samopromoviše SPS, iako u izvodu iz lista nepokretnosti br. 317 lepo stoji da je u pitanju „svojina državna 1/1“. Politika je jasna, interesna: malo mazneš medij, malo mazneš državnu svojinu i svoj si na svome.

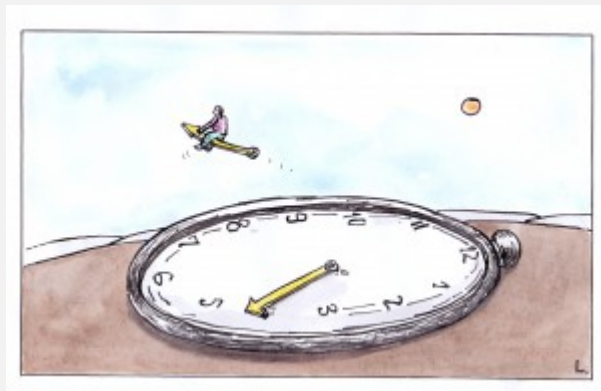
Nas istinske komuniste ta filozofija plaši, a ne bojimo se za druga člana, tj. predsednika GO SPS-a; moguće je da će preleteti u još socijalističkiju, napredniju stranku, kako bi bio u boljoj prilici da u punoj meri doprinese razvoju države i društva.

Sledi poučna priča...

Deca su mnogo lepša bića od nas matoraca: iskrena su, neopterećena sujetama, novcem... I pametnija, posebno ona što čitaju „Politikin zabavnik“. Tamo je nedavno izašla storija o istinitim događajima od pre stotina godina, koju ćemo za ovu priliku romantizovati.

Otac trojice sinova negde u zabitima Hercegovine rešio da stasalim potomcima obezbedi budućnost. Dvojica su bila pismena, pa ih je čale zaposlio kao pandure

u Bileći, a treći – Obren – beše, jadan, nepismen i ne naročito inteligentan. Ali umeo je da se snalazi, a tata ga je naučio i da mora na sve moguće načine da preskače prepreke kada se bori za sebe.

Zato ga je starina stavio na brod i poslao u Ameriku. Obren je bio zabrinut: ne zna da piše i čita, kao, naravno, ni reč engleskog. No, mladi Hercegovac je ubrzo upoznao izvesnog čoveka kome je, koristeći onomatopeju (mada nije bio svestan da se to, ta stilska figura, tako zove), objasnio šta zna da radi: izgovarao je dugo „muuu, muuuu”, pri čemu je rukama „mazio” i „vodio” „kravu”. Dobri i dobrostojeći Amerikanac je shvatio da je Obren stočar, pa mu je poklonio nekoliko krava, staju u kojoj je mogao da živi s njima, kao i parčence zemlje.

Arizona, poznata po sušama, nije bila idealno mesto za stočarstvo. Obren je zbog toga, prisećajući se onoga što je otac radio u takođe suvoj Hercegovini, rešio da probuši rupe na svom malom imanju kako bi našao izvor vode. Jako se umorio, ali je nastavio da buši jednu za drugom, a iz jedne od njih je, iznenada, šiknula nafta!

Obren je onako snalažljiv, pretpostavljate već, posle izvesnog vremena postao najbogatiji stanovnik Arizone i – mister O’Brajen. Znatiželjni novinari su ga zapitkivali o koječemu, a jedan od njih je postavio krucijalno pitanje: „Mister O’Brajen, u obećanu zemlju ste došli neuki i stvorili čuda; šta li bi tek bilo s vama da ste bili pismeni?”

Hercegovac mu je ko iz topa, na „tarzan-inglišu”, odgovorio: „Pa, bio bih pandur u Bileći.”

Naravoučenije možete izvući sami, ali evo i nekoliko ponuda: ko zna zašto je nešto što vam izgleda kao nesreća u stvari dobro; važno je da čovek nikada ne gubi nadu i veru u bolju budućnost; trud se uvek isplati, a ponekad i u vidu prijatnog iznenađenja... E, sada, ima zlobnih kojima bi prvo palo na pamet da je poenta priče da danas u Srbiji ne škodi da budeš obrazovan, inteligentan i stručan, ali da to nije posebno važno, već da je najbitnije da si snalažljiv i da ne biraš načine za preskakanje prepreka kada je u pitanju tvoja zadnjica.

Posebno kada hoćeš da se baviš politikom.

Siniša Trajković